

gr qm̄ actō identifiati cum hō et p̄p̄ci sumit sp̄m̄ ab iho,
ita et unio idēntifiati cum accente: q̄ et d. R. actionem
n̄ p̄p̄ci sumere sp̄m̄ actō, gr̄ identifiati cum iho: sed gr̄
illam respiciet ultimate, et tanquā ultimam partem, n̄ ita m̄
priam, se n̄ ab hoc fluat, sicut in in ordinem ad trini. Unio
aguti respicit utrumq̄ extremum quoad affari partem unio;
tam n̄ unio accenti accum quo identifiati, quam sub hō,
in quo m̄ a trinitate, ut haec enus dictum est.

Ob. 2. Si Unio sumeret sp̄m̄ ab utroq̄ ex
tremo, Unio quam h̄t p̄ci videndi cum Petro et eisdem sp̄i
cum unione quā h̄t p̄ci cum lapide si a Deo ibi poneret: hoc
ē falsum: q̄ et illud. Major q̄ p̄ci videndi in Petro
imm̄. unio, quantitate, cum sit p̄ci malis, et n̄is leq̄at
extensionem, q̄a q̄bi facilius in composito vati, ibi n̄
p̄t unio fieri, q̄ est sp̄ialis: n̄ p̄t unio m̄a immediate, quā
ad m̄ in nullo alio composito, cum m̄a n̄ham recipiat qualita
tem, nisi mediante quantitate, ut alibi late probatum ē: q̄
n̄is unio imm̄. quantitate: s̄a quantitas ē eiusdē sp̄i in
lapide et in petro, p̄ci videndi Temp̄ ē eadem: q̄ n̄is in utroq̄
erit eiusdē sp̄i. Min. q̄bi gr̄ unio illius p̄ci ad Petrum ē n̄is
ad lapidem uō ē signatis, cum a nullo agente, creat h̄n̄ p̄ci
n̄e lapis iuxta capacitatem n̄am eā p̄p̄het extensionem.

Ent q̄ respondeat negando maiorem. Ad con
firmationem dicat n̄ sumi sp̄m̄ unionis adaguate a sub̄
immediato et ut (quod) qualis ē quantitas, sed a sub̄ et ult.
m̄a ut ita dicam, et cum sub̄m̄ ultimam sit Petrus et la
pis q̄ distinguat sp̄i, et quantitas in utroq̄ sit eiusdē sp̄i,
unio in Temp̄ erit unio. Si q̄bi. sub̄m̄ ultimam melius
qualitatum ē mai primam q̄ ē eiusdē sp̄i in utroq̄, q̄
q̄bi gr̄ quantitas soli inest m̄a: q̄ quantitates q̄ imm̄. le
cipiunt in quantitate respiciunt mai tanquā sub̄m̄
ultimam. R̄b̄e quantitate n̄ recipere illas qualitates

nisi prout e instrumenti totius compositi, et in m. ut e instrumenti
 tum frai q p pias vitales vivit ut quos et q qualitates ve s
 sequuntur frai, ad quam sunt dis pias, et ex dissibg resulant
 nisi sint pias. Unde in fortius qualitates eiusdem spei quae
 sub huius distinguunt spei hinc, unionem et spei distinctam.

Ita ob. Hoc album et illud album sunt eius
 dem spei, et sub huius albedinis spei distinguunt, et in hoc album
 includit fratrem inhanciam q est eius tris et complementi: q in
 hanciam in utraq albedine erit eiusdem spei. ad huc n bene
 negabit contiam, te n hoc album fratrem dicat inhanciam spei
 hanciam, eius in spei n sumit nisi aia sigata, s. ab albedine,
 n a tri et complemento. Quomodo dicimus de presentibus subie
 ctis. In dno carniem eiusdem spei cum quous alio pias videt,
 te hinc fuis dno de frai dicat substantiam dnam. Reliqua no in
 qua creatam, q spei sumit aia humana, non a tri. Un d.
 Num quem ibi citavimus pbat si Verbum demittat humani
 tatem assumptam, in itaq resullee natis supbia, futuris
 eundem no hoim, q antea erat, q n tot unitas specificas,
 sed et numerica demittit ex p. na n ex p. tri et complementi.
 Cum q albedo sit eiusdem spei in lapide et in hoies semp hoc
 album et illud album erit eiusdem spei, q inhanciam q in
 utroq distinguunt spei, et dicit de frai est in tris.

Qui in ita respondere et agere multas quadret
 difficultates. In primis n. cum n fiat q corruptionem distolu
 ho usq ad miam primam, q labile e multas qualitates con
 servari in genit, q antea in corrupto erant, et cum semp frai
 geniti distingua fr spei a frai corrupti, fiet de novo alia unio
 illarum qualitates, qd e improbabile et minime narium.
 In quomo in sacra Eucharistia manere possent quali
 tates q antea erant sine ulla mutatione facta in ipis
 qualitatibus, et quomo possent alia qualitates nati ibi de
 novo produci. Argue n frai speim sumeret illarum unio,

cum ibi nullasit? Si dicas sumere speciem a seipso quod per se, cum
quantitas eius condita sit instrumenti ad experientias qua-
litates, contra est quod sepe qualitates aduenientes disponunt ad
aliam formam, ut dicitur sunt dispositio natus ad formam quod per se
si species distinguuntur et istam formam ad quam disponunt, non solent esse
simpliciter, sed in magis disponunt ad hanc, quam ad illam eiusdem
speciei, et unaquodque qualitas istarum seorsum simpliciter disponit ad
formam distinctam speciei.

Ad argumentum quod concedendum est eam unionem quod
fiere inter partem videndi et eandem esse in sua essentia et natura
et eiusdem speciei cum illa quod fieret inter Petrum et eandem partem.
Quod eadem quantitati lapidis prout nati huiusmodi unum ab eodem
agente aqua unum quantitati Petri. Nam materia lapidis nati pos-
set recipere formam aqua partem illa emanat. Quod autem non potest
illa partem unum que huiusmodi formam lapidis et alia dispo-
sitione efficit, ut aere productiva partem in lapide sic quoad modum
supernaturalem. Et hinc sequitur unionem semper esse distinguendam quod
partem accidentalem, et substantiam cui unum unum, atque adeo est
unionem nate a Bedivis dicitur. cum sunt unum ad quantitatem
est eiusdem speciei et sic in ceteris.

Ecce in unum agnosci potest quod unum sit supernaturalis,
et unde illa distinctionem sumat? Adquam quod mihi reas unum
videtur unionem pure esse supernaturalem, quoniam effectus partem quod per se a seipso
est supernaturalis. Sed autem effectus partem supernaturalis, quoniam partem talis est,
qua quod per se unum quod est ad animam, unum dicitur dicitur ad virtutem,
et sic de ceteris est supernaturalis: vel est effectus supernaturalis, de
utrumque extremum unionis sit nate si in eorum coniunctio est
impossibile, ut est dicitur. coniunctio virtus cum lapide, et a Bedivis
dicitur cum Angelis est. qua coniunctio nec est in exigentia
rerum naturam, nec ab aliqua nate est praestari potest. Unum
effectus partem quod coniungit. Angelus huiusmodi a Bedivis, Lapide
est unum est est supernaturalis, et aqua lignis unum supernaturalis

Dices effusio facta de sumendo e a fra et n ab unione. Descri
 e nalis q talis erit effusio. Non effusio supnalem de subna
 dum ce n solum atri et subto, molit ut ita dicam considera
 tis: sed agno ce quo fra et subna concurreunt ad talem fini.
 In his no deq priedic argumenti, tam fra qua subna con
 currunt in piam obediensem. Vnde etiam ab eis nobilitate
 illius unionis n ce de sumendo ab extremis molit et sm
 piam nalem quam hont ut coniunganti, sed abiles in pios
 obediensem consideratis, q quam pstant concurrere unum
 quodq seorsim ad nobilitatem ac nobilitatem unionem, te
 sm nalem piam n pstant nisi ad aqua nobilem concurrere,
 cum effusio e iudem spci

Hinc colliges n opus ce ut unio sit p identitate
 in oia aqua specificat. Nam contris distinguit q dolum in quo
 n e, et clausus ad presentem difficultatem telas distinguit nist
 p pntem lemolum pntat sub pnt. sode e q correlatiuum
 seu hui in quem tendit, et in quo n est. Qd m. Unio est
 corporalis, spatialis p hui accidentis: q ab accidente m sumit
 pntem. an q pnt, q unio identifiat cum accidente: q natio q
 q hui nam. Vnde actus si qd ponat abedine in Angelo
 natio unionem pntem corporalem, et diuisibilem, loe abedine
 cum qua identifiat, te ibi sit in diuisibile, qntm a ludo. Si
 ito ponat gram in lapide, natio unio est spatialis natiu
 qnt cum qua identifiat, et in diuisibile, in diuisibile qntm
 gram lapidi, cum mui qnt diuisibilitatis te pntat tei spati
 qntm pntem in q. de Vbi Angelis.

Ad argumentum igitur concedendum e axis, negan
 da contra. lae e qnt gram spatialis, seu corporalis in modis sum
 ite m exp pnti cum qua mui identifiat, et est idem ce
 ut bene pbat argumentum, et confirmat unio compositi: lae
 q cum identifiat cum nati, te ce uniat gram spatalem, i m
 corporalis, et idem ce mui in unione hypostatica exp pnt cor

ponis d. d. n. i. n. p. n. ad Verbum d. n. i. n. q. i. d. e. i. s. t. a. t. u. m.
mā ē corporalis, gradum uō speciatim nā nō sumit a cūtro q. d.
extensio, cui prōstat sūmā a sūmā statem. Nec ēd notum ē ut a l. i.
bi probauimus exemplis hāc ēd corpū a p. p. a. q. u. a. h. i. c. ē.
et sūi p. p. u. a. t. i. s. q. u. a. l. i. t. a. t. s. q. d. uō sūe nūm. l. i. t. i. u. s. o. p. t. i. h. i. c. ē.
a. d. o. b. o.

Non negamus in p. p. e. r. i. n. h. a. r. e. n. i. a. q. ē unio inter
formā accidentalem et eius subūm dāni in accipētibz q. in
tensionem recipient aliam unionem, qua graduales p. s. inter se
coherēt, q. d. alibi examinauimus: et in accidentibus corpora libz
qua extensionem et uendicant dāni aliam unionem, qua hōrem
p. s. extensa inter se coherēt, qua uniones longe diuisa sunt a
inherētia, cum separata accidente a subūo d. i. n. i. t. u. s. s. e. m. p. p. s. e. u. e. n. t.
inherētia uō cum sit imm. in subūo, extra illud ullo mō manere pot.
D. n. q. h. a. u. n. i. o. n. e. s. s. u. n. t. p. u. r. a. h. o. c. ē. n. u. l. l. a. d. e. s. c. e. n. d. i. a. m. s. u. p. p. o. n. u. n. t.
uel inferunt: inherētia uō ita ē unio accidentis ad subūm, ut si d.
sit p. s. i. t. d. e. s. c. e. n. d. i. a. q. u. a. s. u. b. ū. m. i. n. q. i. e. s. c. a. m. a. t. r. i. s. d. a. e. c. a. a. c. c. i. d. e. n. t. i.
Nostra uō quāstio in p. p. e. e. d. a. t. d. e. u. n. i. o. n. e. i. m. a. c. c. i. d. e. n. s. e. t. s. u. e. d. u. m.
q. u. a. e. s. t. i. n. h. e. r. e. n. t. i. a.

Articulus Quartus De subūo Accidentis.

Hae de le late disputauius. Itaq. 2^a de cā. m. a. t. i. u. n. d. e. m. u. l. t. a.
u. e. c. o. l. e. n. d. a. s. u. n. t. i. n. p. r. i. m. i. s. q. u. a. n. t. i. t. a. t. e. m. i. m. m. i. n. h. e. r. e. n. t. i. a. p. i. a. 1.
cuius solum ē p. p. n. e. t. a. s. De qualitatibus malibus nulla est q. n. i. s. i.
d. e. h. a. m. u. s. t. r. a. e. t. d. e. C. u. c. h. c. a. p. 2. 8. M. a. j. o. r. i. n. 4. d. i. s. t. 12. q. 2. e. t.
a. l. i. j. N. o. m. i. n. a. l. e. s. q. u. o. s. t. r. i. t. u. s. L. o. a. r. t. i. m. 3. i. n. 3. p. d. i. s. p. s. 6. 3.
a. s. s. e. r. e. r. e. n. t. n. u. l. l. a. m. ē. p. p. r. i. a. m. s. u. b. ū. a. q. u. a. n. t. i. t. a. t. e. m. S. e. d. u. n. a. m.
q. u. a. n. t. i. t. a. t. e. m. m. a. t. e. m. s. i. n. e. s. i. t. a. c. c. i. d. e. n. s. i. s. i. n. e. s. u. b. ū. a. h. e. i. c. d. e. l. e.
e. x. t. e. n. s. i. o. n. e. m. i. l. l. a. m. q. u. a. m. q. u. a. n. t. i. t. a. t. i. t. r. i. b. u. i. m. u. s. p. p. e. a. s. i. n. s.

uariet de his potis educant, qd in via D Thom. 3. p. q. 77.
art. 2. et omnium qd exceptis dicitur. quos citat Ioan. tom. 2 in
3. p. disp. 56. scet. 3. Non in intelligendum est quantitate
et immediatum subiectum omnium accidentium malium a bono lute.
Sed ubi qd in mixtis accidentibus, immo est in subiectis. In quali
tales quante males inhaerent immo. a his qualitatibus, ut sunt
speciebus, sensuum, et hi quos tam sensus vis quam appetitus
p. suas actiones producant. cum in operanti immo. dicitur
Inanis hi hi immo. in ipsa potis operante recipiuntur, qd hi
potis est qualitas. De speciebus uero qd hi sunt instrumenta
intrinseca potis, et illam potis in aere primo ad operandum
debitam hi potis v. haec accia ita haerent
ab his, ut sit et inhaerent subiectis, cui quodammodo qd ab his
tant negative tendunt est. Et hi in primis ex hypothesis caere
Cuectur. Tam in accia qd ubi immo. inhaerent quantitate affi
cerentur immo. In primis modo, qd suppleret de finem inhaerent immo.
m. ad subiectum. In cum ubi in sit subiectis panis a potis
sacra hostia nato in aere et frigefieri, aliaq. subiectis mu
tationes, qd ubi in negant. Utentius qd accia ita est limi
tatum ut ubi in subiecto immo. inhaerere possint. Sunt in a fig,
q. existimant hanc u. hanc locum non est sufficientis ad
hoc probandum. In primis qd sunt modi, qd immo. afficiunt
duas res, ut est mixtum inhaerent, de quo superiori art. diximus
immo. unire subiectum et accidentis. Cur qd entitas reatris debita
ita id non potest prestare?

Verum huius argumenti tendum est Longevis
tam esse locum in modo unidris, atq. de accidente reatris dicitur
cto. Unio in cum sit vinculum utriusq. extremi utriusq. immo.
debet efficere, in accidente ubi reatris dicitur qd ubi potis
excogitare. In unio immo. afficit utriusq. extremum qd
suam modalem entitatem, accidentis ubi dicitur reatris non
coheret subiecto, nisi mediante modo inhaerentibus

Si q̄ inhaere imm. duobus subjs h̄c̄ duos mōs inhaerē, et si
 sint passiales, l̄ unum totalē. Si duos necesse ē ut in Saena
 Charrā, m̄s uniois subdinis v̄q̄. suppleat q̄ aliquem modum su-
 p̄ralem, q̄ imm. ipsam albedinē officiat, q̄ in ē. contra com-
 unem **St.** opinionem, q̄ solum in quantitate cum modum agnos-
 cunt: q̄ in minus d̄m ē. solum modum uniois, quē h̄c̄ a de
 quantitate ē. sufficientem ut compleat ē. triē coram accidenti
 ac cum accidens solum innatē subjs, ut completa h̄c̄t̄ existat,
 superfluum erit m̄s q̄ d̄ngit̄ ut h̄c̄t̄ in subjs. imm. Si uō
 dicamus ē. unum in modum h̄c̄t̄ d̄m ē. cum modum n̄ ma-
 nere in qualitatibus Saena Charrā. Im̄ n̄ sit unigub
 c̄nt̄ h̄c̄t̄ ē. p̄ndet ab extremis q̄ unit̄ imm. et ibi n̄ manet
 at h̄c̄t̄, p̄culdubio ab extremis talis modus, alioq̄ supra
 h̄c̄t̄ succedit a quo inhaerē suppleatur. Supra h̄c̄t̄, inquam, q̄ cū
 quantitas est h̄c̄t̄ op̄c̄i non sit totalē subjs imm̄diatē
 inhaerentem, n̄ pot̄ et si mō fiat totalē subjs imm̄-
 diatē, id h̄c̄t̄ nati mō. Dicit q̄ Saena. disp. 14. sect. 4.
 id verum ē. in his qualitatibus, q̄ p̄nt̄ q̄ consideranda m̄
 semp̄ c̄nt̄ n̄m̄ uniuscuiusq̄ accidentis quē si talis sit. ut al-
 lum effum̄ d̄ntem non legrat̄ imm̄diatē concurrē subjs
 inhaerē solum quantitatē: si uō legrat̄ imm̄diatē subjs
 concursum inhaerē subjs.

Probabile m̄ c̄nt̄ et in actibus vitalibus
 virtus et voluntas concedendū ē. imm̄diatē concursum aīe, et
 cum sint actus immanentes, leiḡit̄ in p̄c̄i imm̄. verum et
 in apta aīe virtute. Huius m̄ op̄c̄i d̄nt̄ a libi ext̄u-
 imus, nec nimium urget l̄c̄i vitalitates, et l̄c̄i actus imm̄-
 nentis ut id concedamus. Dein. pot̄sumus argumentari, q̄
 n̄ minus indigent actus sensuum et appetitus in h̄c̄t̄ concur-
 su imm̄. aīe, cum sint actus vitales, quam actus virtus et
 voluntatis: sed actus sensuum et appetitus, sunt vitales
 et immanentes, et m̄ n̄ leiḡiunt̄ in aīa: q̄ nec et actus

uoluntatis dicitur recipienti ex eo quod sint vitales, et immo-
 nentes. et confirmatur, quod in actibus sensuum contra rationem vita-
 litatis et rationem actus immanentis sine tali receptione, un-
 de non constat in actibus istis et uoluntatis? licet ergo concludatur
 a se immediatum ad tales actus concederemus, ad huc raga-
 dum esse inherere illos immo- in anima: nec non ad locum esse
 immanentis uel subiecti ut recipiat in eo proprio agere et
 procedat, ut patet in specie intelligibili et hita, concurrunt non ad
 actus immanentes, eff. non in illos recipiunt. Actus ergo
 immanens solum dicitur nisi in his proprio agere et recipit.

Obj. 11. Et unum acciden-^{tit} tantum ad aliud
 recipiendum, id non potest immo- habere in accidentibus: quod si in
 m. inherere dicitur in subiectis. anima patet quod et in subiectis mater
 indiget tali quantitate in materia ut recipiat, et alijs dispo-
 sitionibus, et in non recipit in illis, sed immo- in materia. De his
 longe diuisam esse locum in his subiectis et in accidentibus. non
 unum esse subiectis esse immo- subiectis et non potest fieri, nisi immo-
 in subiectis: unum uero accidentis est accidentalis, immo- ad acci-
 dens hanc potest, immo- cui accidit tanquam subiecto. Ex his
 ergo et alijs quod dicimus satis constare potest unum subiecto unum
 quod accidentis immo- inherere, si sit tale. Quod de supra dictis
 idem satis colligitur, si gratiam excipias, de cuius subiecto immo-
 mediato est aliqua inter se contentio, quam non est huius loci
 exponere.

Articulus Quintus

Quod accidentia in eodem subiecto esse possunt.

Non est dubium de accidentibus diuisi orationis, nec de his quod in eodem
 praesens sub diuisis generibus subsistent, sed in de accidentibus
 quod sub eodem genere immediato proprie dibant, et de his quod sub ea-
 dem specie differunt toto modo. De illis non quaerimus.

multiplicari possint nati in eodem subto. Quidem qd attinet
 ad prorsus accis res e minima dubitationis. Nam in eodem in
 his plures sunt spci intelligibiles, et plures huius, q sub eodem
 gis pxi. spci differunt. Prima qualitates e vltis, et sensus
 in eodem subto spci et inter se obstant. Contrariam in opini
 onem tenet Thom. 1. p. 2. q. 1. art. 1. ubi impote existimat
 duas qualitates eiusdem gis pxi. et diversim. perum in
 formare sic id subhim. Quam trijim Thomista te lig sequunt
 cez bant, qd id eodum n pot sic hinc divisi figurat, et dis
 tos colores in se totum, ut p se manifestum e: q n pot hinc
 duas qualitates eiusdem gis inim. quae spci differant. Veni
 hinc argumentum in e quando accidens tale e, ut adequat
 in omni exigentiam natem subhim tale efficiat, hinc tempo
 ris non posse perie duo accis diversim. perum sub eode
 gis pxi. ut videre e in figis et coloribus in exemplum
 adchieis. Nam ut subhim sic figurarum in totam natem
 exigentiam sufficit figa circularis vly. Unda n poterit
 hinc sic quadratam. Ut sit coloratum in totam natem
 exigentiam sufficit unus in color: q n poterit ne h
 re duos colores

Deinde Exemple allata sunt accis quae
 opponunt, nam inter figas dati oppositio ppr diversum rini
 ad spatium. Incom colores n in extrema albedo v. et
 nigredo opponunt, sed et medij, q illorum nam partii
 part, te illorum oppositio n sic adco perfecta, sufficit
 in ut sic e non possint: at uo qn qualitates tales
 sunt ut una sub eodem gis pxi. non ambigunt subhim
 tale in totam exigentiam natem, cui non habet plures
 et tales sunt sensus, spci in intentionales, hinc est:
 In qn nullam induunt oppositionem ob quam gis se ex
 cludant subto, cui non erunt sit.

Tota q dubitatio est in accidens, q dolo

nō differunt, q̄ aliqua diuidunt in accia completa et in
 incompleta. Completa illa uocant, q̄ complent sub^o capacita
 tem in totam naturam exigentia, quam hē ut tale dicitur p̄
 formi illius sp̄ei, ut se pradiuē. Vg. q̄ una nō alba s̄a h̄i
 ē ut sub huius in totam naturam capacitatem quā hē fiat al
 bum, p̄p̄ei naturam in hēi pot. Et q̄ aio n̄ p̄ouit in ai
 re primo complete ad oī cognitiones quas pot. exercere. Et obta
 eiusdem sp̄ei q̄ unam in sp̄em huius, l. h̄ius uis, p̄p̄ei mul
 tas pot. hēi, aliam s̄. Petri, aliam francisci etc, q̄ idem
 de h̄ibus d̄m ē. Vñ pot. q̄ accia alba incompleta di canter
 Star. disp. s. sect. 8. no. 24. et alr explicat
 duplicem diuisionem a signat inter hēi accia. Alia n̄ aio
 dicit sub eadem sp̄i nō differre, ut hēant munus in sub^o oī
 site, in habitudine et transcendente lem. Vg. alba in es
 oī et calores. Non enim ergo unum in eodem sub^o n̄ tr̄ ae pot.
 Alia accia ita sub eadem sp̄i nō differre tradit, ut n̄ hēant
 munus in sub^o oī site. Vg. sp̄es intentionales. Nam sp̄ij
 Anthonij, et sp̄es francisci, se differant solo nō, diuisio tōtū
 de p̄s sentant. Idem ē in habitibus, tō n̄ conueniant o p̄uē
 h̄ij metaph̄a, q̄ n̄ hēit munus oī site in sub^o, cum n̄
 in lineat in h̄um ad aētes oī site, sed unus quicq̄ illorum
 ad certam conueniat lōm, et non ad alia. Sic et res oī
 q̄ similitudine v̄g. h̄ius albi ad plura alba n̄ hēit id
 munus oī cum unaque q̄ ad suam tr̄m diuisum leferat,
 p̄p̄ei p̄bunt in plures in eod sub^o et h̄nto: s̄o leloij si
 m̄ h̄is inis ad eund tr̄m, q̄ hēit site oī munus n̄ p̄bunt plures
 oī in eod sub^o.

Probet Star. hanc de h̄inā in primis exp. cā sine
 Lis horam acciam. q̄ n̄ accia h̄ne id oī munus, superfluum aut
 la multiplicare: q̄ n̄ uō unum q̄ illorum h̄e munus a aliquo nō dicit
 sum, eorum multiplicatio n̄aē. consertant a uidet rerum nā. Et
 exp. cā agentis aqua inducenti, q̄ q̄ sunt oī similia nullum

albas penetrative ponant, cum n̄ uniuersis eoni albedines, sunt n̄ indistincte,
et idem e' si duas superficies albe tangant. Et licet ad hoc argu-
menti levē possint ha nam e' indistinctam in eodem sub-
n̄ solvant difficultatem. Nam indistincta solam e' negat, quomō
ipi' pot' e' univolum quo intercedente. Et duabus locis unie
hat. Sane q' ita dicent' pot' oī unioes de medio tollere a.
lebunt' prater indistinctam legi aliquas disposis. Sed contra est
q' nulla dispositio ut iam pbavimus pot' aē spatis unio. quomō
n̄ accidens distinctum reat' erit unio albedinis. Omnis pro' pte
in ip' p'nti q' sequitur. In D's pot' ponere duas albedines in
subto oī d'is p'ntiora capente, et pot' illas ponere in i'ngelo; quo
mō q' ibi uniantur, nisi concedant uniri unū. se ipsi supposito
indistincta, l. ipsam indistinctam, e' spalem illarum unionem.

Aligua ut haec se liborent difficult. advenit s'ors
n̄ diffundi reat' q' aerem, sed solum erit sp'ab intentionales;
haec uō in eodem subto semp' diftere q'p' cum le' p' sentent' d'ca
divisā, atq' adeo duas accias p'ntia eiusdem sp'ei nunqua e'
nat' in eodem subto; l'et si uō q' obj'ci pot' sunt n̄ sunt p'ntia
accias, sed logicae, quae ex nō' lei' non distinguntur in quibus
n̄ est inconueniens id concedere. Veram p'ntia p'ntia pot' i'
et p'ntia, cum et supposito distinctione sp'ificas intentiones
intentionales, quae admittunt; nam in l'et'ib' admittere. Forae
antur, si argumentum premarur, et facile inferri pot' nes que
dari nisi unum in induum uniuscuiusq' sp'ei l'et'um. De
his hi plura dicere suffraam i'. Aduertendum in d'p'ntes p'ntia
ra accias eiusdem sp'ei r'horum q' in i'lem vō herit e' f'um, ut sunt
duae albedines pot' e' s'it in eodem subto.

Quaestio Secunda De intensione Qualitatis

Areiculus Primus

Quomodo intendantur qualitates.

Tres in hac materia sunt celeberrime sententiae, quas breuiter attingemus, quia ab
 antiqua doctrina herent. I. e. Durand. in 1. dist. 17. q. 7. quem alij sequun-
 tur. Docet hae sententiae intensionem qualitate fieri a absoluta qualitate cele-
 nitate, et alia perfectione adueto. V. G. aquam calidam ut duo fieri ca-
 lidam ut quatuor corrupto calore, ut duo, q. antea erat, et propter calo-
 re ut quatuor q. e. perfectior, ex quo et calore ut duo, q. abstersit ab-
 docet fieri unum calorem, solum succedione, q. alter alteri succedit.
 sententiam istius e. q. qualitas imperfecta est tris a quo fit motus p. qua
 perfectio aegritur: sed tris a quo nunquam manet cum tris ad quatuor:
 q. prouta qualitate perfectioni n. manet illas imperfectio q. proueniat
 in subiecto.

Hae in sententiae coites ab vobis reijcitur. In primis q.
 pra corruptio fit uas e tribus modis, I. ob corruptionem subiecti, I. ob de sum
 agentis a quo conseruabatur, I. p. contrariam formam. Illa uo qua
 litas, quam Durand. uocat imperfectam nullo motu corruptionem
 p. tur. Subiectum n. sine corruptione perseuerat ut pet: agens quod
 introducit formam quam uocat perfectam, pot. e. idem q. conseruat
 imperfectam: illa uo sibi non contrariantur: q. n. fit intensio adus au-
 disto corruptionem pra imperfecta, introductionem perfectionis. In
 impugnat, q. si intensio ita fieret, et uon qualitas remittit corru-
 peret pra perfecta, et induceret alia imperfectior, uon par ubi
 sit lab: sed hoc e. falsum: q. e. t. m. p. q. n. datur e. eff.
 aqua prouocat illa pra imperfecta. Supponamus n. aquam calidam
 exhibito igne q. calorem conseruabat ad frigus reduci, atq. ad loca
 locum remitti. Sicut sic, corrupto calore perfectus in eo intrans
 in quo iam e. aliquid frigoris, quis producit imperfectum: aqua n. pot.
 ut plenum e: calor perfectus et non pot., cum in eo intrans non e. it.
 q. n. fit remissio q. corruptionem pra perfecta, et inductionem imper-
 fecta.

Ut. qd. grā intendit, n̄ h̄ p̄ corruptionem unius
 et productionem alterius: q̄ ita et reliqua actūs. Et confirmatur
 efficacius in his. In eodem n̄ instanti in quo accendit aer, in-
 tendit h̄is, et h̄ n̄ corrumpit imperfectus, h̄ n̄ in eodem ins-
 tanti producit aerem: q̄ h̄, concedendum ē s̄t exterior illud dicitur
 h̄is, perfectum ē. et imperfectum, h̄, intentionem non fieri q̄ corrup-
 tionem s̄t imperfecta, et inductionem perfectā. Ad argumētū
 dicitur t̄ndum ē h̄m̄ aqua duo inustulare, entitatem s̄t. grā
 iam aeq̄s ita, et q̄. unum quoniam caloris, et negem̄ uel tenionis grā
 q̄ accenditur: manet q̄ in intentione entitas qualitatis aeq̄s ita,
 n̄ h̄ manet negatio. Unde om̄ ē n̄ manere sub loei h̄ aqua, qd̄
 n̄ ē nouum, nam in augmentatione manet illa pars quanti-
 tatis q̄ antea erat t̄m̄ aqua, n̄ h̄ manet sub illa negio uel
 noni quantitatis, seu partē q̄ accenditur, quā rāo non parum in-
 firmat opinionem dicitur. Quid uo in motu locali non maneat v̄ bigd̄
 h̄t loei h̄ aqua, nec ita manet, ē dicitur rāo, qd̄ v̄ h̄ h̄t uel h̄t
 noni ad spatium, atq̄ adeo, cum p̄ motum localem mobile conhibe-
 atur sub alio spatio impote ē perseverare prius v̄ h̄

2° Inis ē, d. Thom. 1° 2° q. 1. art. 2. et 2° 2° q. 24
 art. 3. quem sequuntur Thomista uel, quos citat d. q. 2° d. 2° p. 2.
 cap. 3. et sc̄ar. in mat. d. p. 4. s. sect. 1. no. 3. Ad h̄c q̄ h̄c op̄
 qualitates q̄ intendunt ēo indivisibiles in ordinem ad intensio-
 nem h̄re p̄t̄ graduales, seu intensiois: sed h̄re dan intensio-
 nem, cum eadem indivisibilibus q̄litas perfectius ahuat sublimi,
 remissionem, q̄ illud imperfectius afficit. Si uo queras qd̄ sit
 perfectius ahuare sublimi, h̄, quomō grā, n̄ ois respondet eod̄
 mo, nam alij ahuant in h̄s a h̄ uel ē, quam perfectiorem
 h̄re etiam, a h̄s fr̄m̄ magis radican, et d̄m̄ ind̄m̄ in subto
 q̄ magis ac magis aduicatur, h̄, q̄ magis unitur

Probant hanc op̄m̄ q̄ extensio quantitatis
 sic sicut uel partium aduicione, et contractio sicut uel amissionem
 sed qualitatis intensio correspondet extensioni quantitatis, et lemi

contractioni: q̄ et illa recessione illa additione partu partu q̄ dicitur
 uel, et sine illa ^{additione} recessione. Major p̄b̄ in contractione q̄ quam in
 additione quantitas sed magis extenditur. Infirmum dicitur, q̄ si
 intentio qualitatis daret q̄ additionem partu, s̄ illud additum e
 rum eēt eiusd̄ uis, uim p̄ q̄ antea erat, s̄ diuisa? Si eiusd̄ uis:
 q̄ iam dabitur in eodem sub̄ s̄b̄ due qualitates uel tr̄ tribu
 te illarum quas superiori art. negauimus p̄tē dā n̄ tr̄, uel
 duo calores, s̄ dicitur a Bedones. Si sunt diuisa uis quomō effice
 re possunt unam p̄ se, id n̄ ex accidentibus diuisa uis conglamari
 pot̄? In q̄ nam illarum pars tr̄i e, q̄ tribu? Ut q̄ in
 intensio dicit p̄ motum q̄ p̄t̄ infinitas p̄b̄ qualitas et intensio in
 finitas dicit, q̄ impossibile uideatur

Hac tr̄ snia et illius explicationes n̄ approbant.
 In primis n̄ quod attrinet ad perfectionem eicie pene finitum e, s̄ n̄
 concederemus illam eā ex n̄ tr̄ distinctionem ab entitate existenti
 te, nunc solum eēt perfectior, quando entitas cuius e eicia perfecti
 hor̄ eēt: at in entitate qualitatis ex illorum snia nulla fit mutatio:
 quomō q̄ dicitur potente in eicia, eēt sic illius minor. Quid n̄ attrinet ad
 2^{am} explicationem, quid quādo eēt magis eici de p̄b̄ sub̄? e n̄ e
 minus inuolumentum accipere, aut intensiorem tr̄i actionem. Si
 itas eēt, p̄ uel dubio ac qualitatis entitas inuolumentum accipit, et inte
 ditur p̄ additionem partu. Nam actio si dicitur intensio, eēt uis sui
 ti. Imo potius hunc exponendum eēt, p̄ quādo actio intensior eēt, atq̄
 ab eo, s̄ dicitur inuolumentum p̄t̄ in inuolumentum, s̄ amittentur p̄s graduales.
 De in quid nam eēt minor q̄ quem magis accidens q̄ int̄ dicit, adu
 citur de p̄b̄ sub̄? Si n̄ non eēt actio, non uideretur actio potius p̄t̄
 unionem. Nec uē in accidente leuiss̄, eēt perfectior e ac in intenso,
 ne p̄ illam accidentis dominatur sub̄. Nam quomō perseverante
 unionem accidentis uisenti, impote e q̄ sub̄ tale n̄ sit, eēt q̄ ab
 illo accidentis separatur, ita et perseverante unionem accidentis
 leuiss̄, impote e q̄ a sub̄ separatur.

3° Ut uis illa unio quam dicunt p̄t̄, s̄ dicitur

subtilis, & indivisibilis. Si videtur, ut qualitas cum gradu acci-
dentis ac indivisibilis non erit. Imo non intelligitur quomodo minus potest esse
indivisibile, nisi supra modicam certitatem divisibilis, nisi a minus rei in-
divisibilis, ut a libi. maximum est. Si videtur, quomodo res finitae, &
additionem non partium. hoc autem est manifestum a peccantibus, est
non divisibilis, et indivisibile. Unde manifeste infertur et certitatem ac-
cidentis novas partes aegre. Quomodo non minus illes aegre, et non pro-
curat a minus. Sed tunc intenditur per additionem alicuius modi, quod videtur
improbabile. Quot in motu sensu erant, ut una qualitas perfecte sit
inter se. In illi motu, sunt autem motus, non; si sunt erant
idem motus sunt unienter inter se; si sunt diversa quomodo acci-
dentis officium unum, se in accidente. Vt. Com accidens in-
tendatur successione, in fine motus cent infiniti modi. Quibus
alio modo, quae sunt huius opinionis, difficultatem demonstrant,
et qualitate. Sicut. et. Vt. cit. commentantur.

Argumenta quoque quae sunt opposita, nihil habent dif-
ficultatis. Ad primum non est in quantitate duplicem esse extensionem
Primum, aliam ad locum, aliam certitudinem seu integritatem. Primum
non est sitis intensiori qualitatis, et primum per satisfactionem da-
tur in quantitate sine ulla partium additione, ita et per accidens
datur in qualitatibus malibus quae in illis subjacentur. Quod si
minus intensiori acci-
dentis, et implicat dari sine additione partium,
quod extensio quantitatis est additio partium ad partem; quod et inten-
sio qualitatis quae illi correspondet datur per additionem partium.
Ad 2um per legem, omnia additamentum est certis partibus
cum parte antecedente: non in inde sequi duas acci-
dentis distinctas
reales et eiusdem speciei sed esse in subiecto, cum sint duae partium
idem accidentis, et non duae acci-
dentis: quomodo ex eo quod aequantur
denovo partes quantitatis non sequitur subiectum multas haberi qua-
litates, sed unam a multis partibus compositam. Ad ultimum
omne accidens inter se unum consistere in finitibus partibus in certis
indivisibile male inferri esse infinitum. quomodo et non inferri bene